

července 1915) a ke zkušebnímu roku (konanému dne 28. srpna 1915), že o hlasovacím právu popřené pohledávky Úvěrního ústavu neprávem rozhodoval úpadkový komisař, že banka P. v Praze, ač byla sprostěna členství ve věřitelském výboru a ač byla odmítnuta se žádostí, když znovu o ně žádala, úřadovala jako člen výboru nerušeně od 5. srpna 1915 do 7. září 1917 a vykonávala práva, jež jí nepříslušela, že seznam úpadkových pohledávek, správně snad seznam přihlášek (§ 108 úp. ř.), vykazuje mnoho chyb, že neprávem byl slevěn dluh Anně Š-ové a byla poskytnuta sleva na pohledávku Bedřicha S-a, což se oboje podle nenapadeného zjištění prvního soudu rovněž stalo v době před převratem, a konečně, že podání úpadcovu ze dne 16. července 1916 nevěnoval úpadkový komisař vůbec žádné pozornosti. Potud měla tudíž žaloba býti zamítnuta pokud se týče mělo býti rozhodnuto, že žalobní nárok důvodem není po právu již pro nedostatek pasivní legitimace žalovaného státu v tomto sporu, a potud nemůže se tudíž žalobce pokládati za stížená tím, že se tak stalo z důvodů jiných, jež se mu nezdají býti přílehavé.

Čís. 9878.

Závěrečným protokolem k úmluvě mezi republikou Československou a Polskou ze dne 23. dubna 1925, čís. 56 sb. z. a n. bylo zjištění aktiv Těšínské spořitelny odňato řádným soudům a přikázáno zvláštní smíšené komisi československo-polské. Byla-li přes to podána žaloba, nelze o ní zahájití jednání a řízení přerušití, nýbrž jest ji odmítnouti.

(Rozh. ze dne 2. května 1930, R II 139/30.)

Spořitelna v Těšíně domáhala se na žalovaných, by byli uznáni povinnými zaplatiti jí úroky a jistinné splátky ze zápůjčky, kterou jim svého času poskytla. Soud první stolice k návrhu žalobkyně přerušil sporné řízení podle § 190 c. ř. s. až do ujednání dohody vlády republiky československé s republikou Polskou ve smyslu čl. 40, druhý odstavec, úmluvy čís. 56/26 sb. z. a n. Rekursní soud k rekursu žalovaných napadené usnesení i s předchozím řízením zrušil a žalobu odmítl. Důvody: Jde o poměr soukromoprávní. Rozhodovati o takovýchto nárocích přísluší soudům, ač, nebylo-li přikázáno úřadům neb orgánům jiným (§ 1 c. ř. s.). Československo-polskou smlouvou čís. 56/1926 sb. z. a n. bylo ujednáno, že právní poměry spořitelny města Těšína budou upraveny dohodou vlády Československé a Polské (čl. 40 smlouvy a závěrečný protokol části V. téže smlouvy). Tím jest řečeno, že soudy, aspoň toho času, o žalobním nároku rozhodovati nemají. Tak také výnos min. sprav. ze dne 11. ledna 1930, čís. 36.371/29, jenž praví, že shora uvedená dohoda utvoří teprve právní titul o tom, jak má býti jmění spořitelny města Těšína likvidováno, a na jehož základě bude možno vymáhati pohledávky této spořitelny na československých dlužnících. První stolice měla tedy vysloviti, že žalobní nárok, aspoň toho

času, na pořad práva nepatří a, pak-li jednala a vydala napadené usnesení, odporuje to stavu věci i zákonu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Závěrečným protokolem k části V. smlouvy mezi republikou Československou a Polskou o otázkách právních a finančních čís. 56/26 dohodly se smluvní strany, že do určité doby bude zjištěn stav aktiv a pasiv spořitelen tam jmenovaných, mezi nimi i žalující spořitelny města Těšína, se zřetelem k tomu, na území kterého státu tato aktiva i pasiva jsou. Zjištěním tím má být pověřena smíšená komise československo-polská. Účelem zjištění toho je příprava základu pro dohodu a likvidaci právních poměrů jmenované spořitelny (sr. čl. 40 smlouvy). Podle sdělení ministerstva spravedlnosti nebylo dosud provedeno zjištění aktiv i pasiv řečených spořitelen. Závěrečný protokol tvoří podle svého obsahu podstatnou část smlouvy čís. 56/26, a není pochybnosti o tom, že smlouva ta má účinnost zákona. Protokolem tím bylo tudíž zjištění aktiv žalující spořitelny odňato řádným soudům a přikázáno zvláštní komisi. Ježto zažalovaná pohledávka tvoří část aktiv žalující spořitelny, nemohou o ní jednati soudy, neboť účelem žaloby jest především zjištění, že spořitelně města Těšína přísluší sporná pohledávka. O tom nesmí rozhodnouti soud, nýbrž může tak učiniti jen řečená komise. Tím jest odňata sporná věc pořadu práva a bylo žalobu odmítnouti z úřadu, neboť po dobu právní účinnosti smlouvy čís. 56/26 nesmí býti jednáno o žalobách takových. Nebyl proto soud své stolice oprávněn zahájit jednání o žalobě a řízení přerušiti, nýbrž měl žalobu hned odmítnouti.

Čís. 9879.

Otec těžce zraněného, jenž poskytl svou krev k provedení transfuse, jest oprávněn domáhati se na škůdci náhrady.

Lze se domáhati náhrady nákladu na cesty k vůli obstarání pohřbu.

(Rozh. ze dne 2. května 1930, Rv II 359/29.)

Žalobcův syn byl těžce raněn při srážce vlaků. Lékaři doporučili transfusi krve, žalobce poskytl svou krev, ale syn přece zemřel. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na dráze náhrady škody, jednak bolestného, ježto po odebrání krve trpěl prudkými bolestmi, jednak ušlého výdělků, ježto byl po odebrání krve neschopen k práci, a posléze náhrady za cesty do města, jež konal za účelem provedení transfuse krve a z důvodu obstarání pohřbu. Procesní soud své stolice žalobu zamítl. Důvody: Žaloba jest upravena podle § 1325 obč. zák. jako žaloba o náhradu škody z tělesného poranění. Avšak škodlivá událost, srážka vlaků, není v příčinné souvislosti s tělesným poškozením žalobcovým. Žalobce neutrpěl tělesné poškození proto, že se srážka